

stk. 3, må vige for hensynet til de skattepligtige, hvis fradrag overstiger standardfradraget, og hvis samlede B-indtægter af den omhandlede art ikke er over 600 kr., er der ikke grundlag for at opretholde bestemmelsen i § 27, stk. 3.

Spørgsmål 22:

§ 27, stk. 3, begrundes med, at den skal motivere den skattepligtige til i så vidt omfang som muligt at lade den foreløbige beskatning blive definitiv. Hvorfor er § 27 formuleret således, at den kun kan skabe en sådan tilskyndelse hos lønmodtagere, hvis B-indtægter tilsammen ikke overstiger 600 kr.?

Svar af 28. februar 1967:

Det beror på, at der kun er mulighed for at undlade sædvanlig selvangivelse, når den skattepligtiges B-indtægter af den i § 27, stk. 1, nævnte art ikke overstiger 600 kr., jfr. § 81, stk. 1, pkt. 4. Hvis de nævnte B-indtægter overstiger 600 kr., skal den skattepligtige altid indgive selvangivelse, og der ville derfor ikke være vundet noget ved at give ham mulighed for at udligne fradrag ud over standardfradraget med B-indtægten i disse tilfælde.

Spørgsmål 23:

Er det rimeligt begrundet, at B-indtægter under de i § 27, stk. 1, omtalte betingelser ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt, såfremt de tilsammen ikke overstiger 600 kr., medens de fuldt ud skal medregnes, hvis de tilsammen udgør f. eks. 610 kr.? Ville det ikke være rimeligere og i bedre overensstemmelse med de i skattelovgivningen i øvrigt anvendte principper, hvis reglen ændredes således, at de første 600 kr. af B-indtægter under de nævnte betingelser ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt?

Svar af 28. februar 1967:

Reglen i forslaget § 27 må udelukkende ses som et led i bestræbelserne for at gøre beskatningen definitiv i så mange tilfælde som muligt. Reglen giver den skattepligtige mulighed for at undlade selvangivelse, uanset at han f. eks. har en mindre renteindtægt, når de øvrige i forslaget § 81, stk. 1,

fastsatte betingelser er opfyldt. Der er særlig tænkt på de hyppige tilfælde, hvor lønmodtagere har mindre renteindtægter f. eks. af bank- eller sparekasseindestående.

Reglen i § 27 er således ikke foreslået ud fra et skattelempelessynspunkt. Herefter kan det næppe betegnes som urimeligt, at de omhandlede B-indtægter må beskattes fuldt ud, når beløbsgrænsen overskrides. En ændring som den i spørgsmålet anførte ville forøge provenutabet ved bestemmelsen væsentligt.

Spørgsmål 24:

Hvilke arter af akkumuleret indkomst tænkes der på som motivering for at sætte beskatningsprocenten for dødsboer så lavt som sket i § 35, stk. 3?

Svar af 25. januar 1967:

Der tænkes især på fortjeneste på goodwill, fast ejendom, driftsmidler og varelagre. Som anført i forslaget bemærkninger side 70, sp. 1, vil sådanne fortjenester ofte være udtryk for indkomster, der i virkeligheden er opsummeret over en længere årrække. Såfremt de var blevet fordelt over de år, i hvilke de i virkeligheden måtte anses for opstået, og var blevet tillagt den nu afdøde skatteydere skattepligtige indkomster for disse år, ville de i mange tilfælde ikke være blevet undergivet beskatning efter de progressive udskrivningsskalaer, der gælder for personer, og den omstændighed, at fortjenesterne nu fremkommer til indkomstbeskatning samlet på et enkelt år, synes ikke at burde medføre, at de undergives reglerne om den progressive beskatning. I øvrigt vil en del af de her omhandlede fortjenester være omfattet af reglerne om særlig indkomstskat og altså allerede af denne grund undergivet en proportional beskatning.

Spørgsmål 25:

Under henvisning til besvarelsen af spørgsmål 24 spørges, om det ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende samme beskatningsprocent som i lov om særlig indkomstskat.

Svar af 22. februar 1967:

Rent teknisk er der intet til hinder for at anvende den for særlig indkomst fastsatte beskatningsprocent ved beregningen